

Večér na jezeru.

Od brega odrini
Čolnár! po ravnini
Jezerski veslaj mi prostorni!
Vse tiho, pokojno;
Glej, zvezdic nebrojno
Blestelih se v vodi prozorni;

Neviht se ne bojmo,
Veselo zapojmo,
Valovja nas spremlja šumenje;
Glas pesmi naj sega
Do daljnega brega,
Naj vedno nam slajša življenje.

Čuj, zvon se iz line
Glasí čez ravnine:
Počásti o človek Marijo!
Odkrijmo si glave,
Molimo zdaj „Ave,“
Iz srca prošnjé naj puhtijo!

Nevarnosti mnoge,
Skrbí in nadloge
In dokaj nas tare trpljenja;
Marija Devica,
Ti zgodnja Danica,
Razsvitljaj nam pota življenja!

Fr. Krek.

Njena prva laž.

ati peče kruh. Dobro ga je pregnetla. Zdaj počiva testo v krušnici in vzhaja.

V peči je dobro zakurila. Peč je vže precej razbeljena. Za pečjo v velikej skledi pa je danes še drugo testo, ki tudi vzhaja. Bolj belo je kakor v krušnici. Če poprašate Anico, čemu bode to testo, povedala vam bode: za gibanice (štruklje). Mlatiče imajo danes pri Lesnikovih.

Anica si dá tudi mnogo opraviti. Tako rdeča je v lica kakor kuhan rak. Ni čuda! Ves čas je morala biti pri materi; zdaj v kuhinji, zdaj v izbi, koder je danes tudi vroče. Saj imajo peko.

In kakó je „pritajčana,“ kakor bi mati rekla. Rokavce ima zavihane do ramen, robec ima zavezan na „muzo,“ okrog pasú se je oprijemlje bel zastoreček z mrežami na konci in z naramnicami na ramenih. Suče pa se kakor klepetec na strehi.

— Mati, zdaj pa le! Kruh je vže „gori.“ Iz sklede vže testo leze.

— Ali res, Anica?

In mati gre pogledat.

— Je vže res, Anica! Zdaj pa le brž peharje nanesi okrog peči.

Mati deva kruh na hlebe.

Toda kaj? Kako se kruh devlje na hlebe, to je videla Anica vže dostikrat. Gibanice pa niso vsak dan na mizi.

Z veliko težo prime mati veliko skledo za pečjo in zavalí iz nje belo testo na belo mizo.

Oh, to je veselje za Anico! Kar zadovoljnosti se ji smeje srcé in obraz jej žari kakor plamen v peči.

— Mati, ali bom jaz tudi kaj?

— Boš vže takrat, kadar boš večja. Saj vidiš, da zdaj še komaj na mizo gledaš.

— O, mati! saj lahko zlezem na klop.

In poprej je Anica na klopi, kakor materin odgovor na jeziku.

— Anica, zdaj pa prinesi ocvembe. Saj veš, kje so, kaj nè?

— O, vem, vem. Na polici so.

— Le glej, da kaj ne raztreseš, ko boš lezla na klop. Toda Anica vže ni slišala materinih besedij.

Takój je spet v izbi, držeč v roci velik zavoj (škrnicelj) ocvembov.

— Zdaj pa še prinesi tisto skledico, v katerej si jajca otepala.

In Anica hití zopet iz izbe.

Zdaj je ni dljè časa nazaj. Naposled pride.

— Kje si bila toliko časa? Daj hitro sem skledo! Kaj pa si z burkljami tako ropotala?

— Toda Anica zdaj ni bila tako zgovorna. Na vprašanje materino tudi ni odgovorila. Hitro pa začne drug pogovor:

— Mati, kaj nè, da bote mojo gibanico boljše namazali? Le pogledjte, koliko je še ostalo „rmenega“ v skledi! In ocvembov je še tudi dosti.

— Le počakaj, saj ne gorí za petami.

— Mati! Ali hočem še drv prinesiti?

— Le prinesi jih, pa ne polén, ampak okleškov, ki ležé pred drvarnico. Danes se bodo lahko posušili, ker je grmada.

In Anica je odhitela na delo. Vesela je bila, da je mogla iz hiše. Mati je bila pa tudi vesela, da je ni mudila pri delu.

Mati pride v kuhinjo, da bi se prepričala, ali je peč dovolj razbeljena?

In kaj najde? Po ognjišči in po tleh je vse polito. Okrog pa ležé kuhane hruške in črepinje lonca s tremi „pásami.“ Stal je poprej na ognjišči in bila je v njem hruščeva kuhana voda za mlatiče.

— No, ta je lepa! Kdo je to naredil? zakričí mati nad Anico, ki prinese okleškov v kuhinjo.

Dekletce se tako ustraši, da mu začnó leteti drva raz naročje.

— Mati, jaz nè! odreže se Anica.

— Kdo pa drugi? Saj si bila ta čas ti sama v kuhinji.

— „Mucka“ sem videla, da je bil v kuhinji.

— Ali je to res, Anica?

— Res, mati!

In mati je prenehala. Da bi se Anica zlagala, niti misliti si ni mogla. Saj je poznala njeno odkritosrčnost in vedela, da se ni še nikdar zlagala.

Ali Anica je bila zdaj vsa drugačna. Nič se jej ni tako ljubilo in molčeča je bila. Še je bila pri materi, ko je kruh „usajala.“

Ko pa mati kruh usadí, ni je bilo blizu, dokler ni zopet kruha iz peči jemala. V tem pa je bila južina. Mati je pripovedovala mlatičem, kaj je mucek naredil? Nekateri so se smijali na glas, drugi muzali na tihem. Poprašala je tudi mati, ako je bil kdo izmed mlatičev ali drugih domačih dopóludne kaj v kuhinji? Nikogar ni bilo. Povedala pa je, da je mucka videla dopóludne, ko je prišel izpod sosedovega poda, a takój zopet vrnil se nazaj pod pod. Miši je lovil pod podom.

— Torej mucka tudi ni bilo dopóludne v kuhinji?

Pri tem vprašanji srečate se mati in Anica s pogledi — — — —

V tistem hipu položi Anica žlico iz rok in pokrije si obrazek z rokami. Jokala je, močno jokala in otišla iz veže v izbo.

Anica se je prvič zlagala.

Mati stopi za-njó. Prime jo za roko in odvede v temno shrambo.

— Tukaj imaš ti danes svojo gibanico, da boš pomnila, kdaj si se mi prvič zlagala.

To je bila huda kazen za Anico. Dan je bil zunaj, ona pa je ždela in ihtela v temnej shrambi. Drugi se zdaj gosté z gibanicami, ona pa premléva suhe sline.

Oh, to je hudó za Anico!

Danes je bila prvič jezna na mater. In še več! Ko jej pride zvečer sestrica odpret, ne počaka večerje, ne prosi matere odpuščenja, ne moli z materjo večerne molitvice — spat gre — tudi prvič — brez križa in molitve. Ko se še ni mogla sama prekrižati, prekrižala jo je mati in molila za-njo. Danes pa, ko bi lahko sama molila, ne stori tega.

Pod mehko odejo se skrije, ali zaspati ne more.

In glej skrbno oko materino! Po prstih pride do njene posteljice, nasloni se na-njó in opazuje, ali vže spi Anica? In če spi, ali se je priporočila angelju váruhu? Vselej ste skupaj molile večerno molitev — in danes je ne bi?

— Anica, ali spiš? vpraša mati na lahko.

Ni še spala Anica. Ali potuhnila se je.

— Anica, ali spiš? In pokropí jo z blagoslovljeno vodo. Ali Anica neče čuti.

— Anica, ali si molila?

Pri tem vprašanji se dekletce vže ne more zdržati. Na glas zaihtí in solzice jej močijo belo odejico.

— Mati, nikoli več! In oklene se materinega vratú.

Obe sta jokali.

— Anica, še molivi, potlej pa le zaspí.

In molite skupno:

„Angelj božji, váruh moj,	Vôdi me na pravi pot,
Hodi vedno ti z menoj!	Váruj greha me in zmot.“

Besedica „greha“ je Anici zopet zaprlo sapo, da ni mogla za materjo govoriti. Solze kesanja so jej oblivale obrazek.

Uči me Boga ljubiti,	Da zvršujem prav zvestó,
Njega voljo prav spolniti,	Vse kar starši mi rekó.

Molitve je bila končana. Anica je po tem kmalu zaspala. Skrbni materi pa so se v temi še lesketale oči, ko je stopila še jedenkrat k posteljici svoje hčericice, predno se je sama ulegla k počitku.

P. B.